

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 139. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277470672/facsimile.pdf> (tilgået 17. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

Og jeg blev siddende med Strømpen i mit Skød, med sænket Hoved og faldt i Søvn. —

— Den Onsdag, de andre havde bestemt, en Dag i sørgelig Regn, gik jeg ene bagefter min Plejefaders Kiste, i min lejede Sørgekappe til fire Mark, igennem de våde og mennesketomme Gader ud mod Kirkegården.

Adam havde først lovet at følge med, men sendt Afbud i sidste Øjeblik. En Søn af en af hans Faders Venner og Standsfæller skulde begraves på denne Dag.

Men ved et Gadehjørne sluttede Augustinus sig til mig. Jeg véd ikke, hvorfra han kom. Han dukkede op af Mørket og var der, også i sin Sørgekappe. Han trykkede min Hånd i sin klamme, kolde, så jeg gøs, og så sig om. Jeg syntes: som frygtede han, nogen skulde se ham efter denne ensomme og fattige Kiste, som vaklede af Sted dér foran i Regnen.

Men inde på Kirkegården, just som vi drejede om ad Sidevejen for at nå de Fattiges Jord, brød Musik ud over os, så brat og voldsom, at jeg i min Sorg og min Forvirring, mellem de regnvåde Stammer og blanke Kors, et Øjeblik troede at høre de hinsidige Basaner hilse Eberhard velkommen.

Fakkellild brast frem i rygende, svovlrøde Luer, og et tallest Ligfølge skred forbi os igennem den høst-susende, regntågede Allé.

Augustinus var forsvunden så pludselig, som han var kommen, som var han sunket i den våde Jord, og jeg stod ene i Hornenes Brag og Faklernes Os og stirrede med svimle Øjne på de sorte Heste, der skred mig forbi i fodsider Skrud, på Vognens solvglitrende Himmel og bølgende Drapperier, på Kistens Sølvhjørner, hvor Engle blæste i stumme Trompeter, på den gamle Herve med Fjerhusken og Regnkappen over Uniformen dér forrest, og alle de andre, der, Fod for Fod, fulgte efter, med trekantede Hatte, Epauletter og lange Sørgekapper.

Som en sort Storm suste Alléen over os, en Storm, der blæste de tvende Døde, det levende Følge, ja Dagen og Året, Alverden i Graven.

Da så jeg pludselig Adams Ansigt og forstod, hvorfor Augustinus var løbet. Og som det stirrede dér lige ind i Regnen og Mørket, syntes det mig en Guds, Livets